

[Johs. Christiansen.]

med at tage de paagældende Vaaben under Kontrol, er en Side af Sagen, som ikke tager Grunden bort under min Konklusion.

Ved Vaabenloven af 1940 blev den i sig selv rigtige og naturlige Hovedregel fastslaaet, at Vaabenbesiddernes Ret maa træde i Baggrunden over for Hensynet til Retssikkerheden. Lovens Bestemmelser blev derfor suppleret med en almindelig Bemyndigelse for Justitsministeriet til, hvor særlige Forhold talte derfor, i et nærmere bestemt Omfang at forhindre eller begrænse Brugen af Skydevaaben, Ammunition og Sprængstoffer samt at regulere Opbevaringen deraf. Denne Bemyndigelse er bibeholdt i det foreliggende Forslag, hvad jeg kun kan hilse med Tilfredshed. Det tilføjes, hvad jeg finder ret og rigtigt, at man uden Ministerens Tilladelse heller ikke maa besidde eller bære Genstande eller Stoffer, som omfattes af Forbudet i § 1, hvor det udførligt er bestemt, hvilke Genstande og Stoffer det drejer sig om, i første Række Kampskydevaaben, Ammunition, Haandgranater, Bomber og Sprængstoffer.

Forslagets § 3, Stk. 3, har faaet en delvis anden Affattelse end de tilsvarende Bestemmelser i Loven af 1940. Jeg skal ikke lægge Skjul paa, at jeg meget gerne havde set Hovedbestemmelsen i sidstnævnte Lov bevaret. Den gaar i Korthed sagt ud paa, at Justitsministeren kan bestemme, at enhver, der er i Besiddelse af Kampskydevaaben m. v., midlertidigt skal aflevere disse eller træffe særlige Foranstaltninger til deres Opbevaring. I Forslaget her er denne Hovedregel ændret til, at vedkommende Vaaben m. v. skal deponeres eller opbevares paa særlig Maade. Jeg forstaar imidlertid, at Regeringen ikke har ment det muligt at komme videre denne Gang, at den med andre Ord ikke har fundet det opportunt at udstede Paabud om en faktisk Vaabenaflevering.

Hvis dette skyldes den Omstændighed, hvad det formentlig gør, at Ledelsen af Hjemmeværnsforeningerne under Tryk af Vaabenbesidderne har modsat sig. Afleveringen og kun har villet strække sig til at deponere Vaabnene, beklager jeg det oprigtigt. Man taler saa meget om at tage tværpolitiske Opgaver op. Dette maa vel forstaas paa den Maade, at Folk af forskellig Opfattelse skal søge at samarbejde paa tværs af personlige Synspunkter og Meninger. Da Forholdet er dette, som jeg i øvrigt har paapeget, at det alt overvejende Flertal af Befolkningen brændende ønsker en regulær Vaabenaflevering gennemført, ser jeg

ikke rettere end, at Tværpolitikken Vaabenbrugere her vilde have en særdeles nærliggende Opgave at øve deres tværpolitiske Kræfter paa. Dog i saa Henseende er Situationen vel nok den, at disse udmærkede Medborgere snarere trækker til den modsatte Side og varmt støtter dem, der ikke vil have deres Vaaben afleveret.

Jeg gaar altsaa ud fra, at Regeringen ikke har kunnet komme videre denne Gang end til at foreslaa en Ordning som den foreliggende, der forpligter — jeg tillader mig at citere — „de under Hjemmeværnsforeningernes Landsforbund staaende Forbund“ — saadan staar der i Lovforslaget — til at aflevere eller deponere Vaabnene eller træffe særlige Foranstaltninger til deres Opbevaring.

Udvidelsen af de hidtidige Bestemmelser, ved at Justitsministeren nu bemyndiges til at kunne kræve Aflevering mod fuld Erstatning, er jeg for saa vidt glad for, men jeg vil dog gerne spørge, om der ogsaa skal ydes fuld Erstatning ved Afleveringen af de Vaaben, som Besidderen har erhvervet paa anden Maade end ved regulært Køb. Jeg har, som jeg sagde før, den Opfattelse, at Medlemmer af Modstandsgrupperne i mangfoldige Tilfælde har modtaget og altsaa ikke købt de Vaaben, de nu er i Besiddelse af, og at de formentlig da heller ikke kan have nogen Ret til Erstatning ved Afleveringen af dem.

Med det samme vil jeg gerne spørge den højtærede Justitsminister om, hvad der skal forstaas ved, at han „kan træffe andre Indskrænkninger i Besidderens Raadighed, herunder i Adgangen til at bære de paagældende Vaaben m. v.“. Ligger der i denne Bestemmelse andet eller mere, end hvad der allerede er foreskrevet i § 2, Stk. 1, hvori det, som allerede nævnt, hedder, at der skal ministeriel Tilladelse til at besidde eller bære disse Vaaben m. v.? Jeg ser nok, at der er givet en vis Forklaring herom i Bemærkningerne til Lovforslaget, men jeg vilde dog være Ministeren taknemmelig, hvis han var i Stand til at belyse Forholdene lidt mere udførligt her fra Tingets Talerstol. Det er uhyre vigtigt, forekommer det mig, at faa dette Punkt klaret til Bunds.

At Ministeren fremdeles bemyndiges til at udstede Forbud mod at indføre, erhverve, overdrage, besidde eller bære skarpe Vaaben, hvis Klinge overstiger 12 cm., og at Forbudet ogsaa gælder Slag- eller Stødvaaben, er kun naturligt, naar Talen er om en Vaabenlov, hvis Formaal er at hindre Misbrug. En lignende Betragtning maa efter